

Chương 3

Nhìn tên đầu sỏ đã hủy danh tiết của nàng, Nguyệt Nga Nhi tức giận nhin không được lại dương lên.

“Cho dù hấn không cần ta , ta cũng sẽ không gả cho ngươi!” Nàng thà rằng cả đời không lấy chồng, cũng không cùng với một nam nhân đáng sợ như vậy sống cả đời.

“Đó không phải do ngươi quyết định, hết thầy đều đã an bài thỏa đáng, nửa canh giờ sau, tại đại sảnh Huyền Minh thành, ta và ngươi sẽ thành thân”

“Không! Ta không lấy chồng! Nguyệt Nga Nhi tức giận hét lên:”Ngươi! nếu bắt buộc ta, ta liền lập tức cắn lưỡi tự sát!”

Nghe vậy, con ngươi đen của Hắc Mộc Dạ nhú lại, hai đám lửa giận ở hấn đáy mắt nhảy lên. Hấn tiến đến trước mặt, tay nắm chiếc cầm tinh xảo của nàng, bắt buộc nàng ngẩng khuôn mặt lên. Nguyệt Nga Nhi bị bắt nhìn hấn. Lúc trước, khi hấn ngăn kiêu bắt người, bởi vì lưng quang, và vì gương mặt đầy sự u ám, không có thể nhìn rõ, mà lúc này, trong cơn thịnh nộ cũng không nhìn kỹ, cho đến giờ phút này nàng mới rốt cục thấy rõ bộ dáng hấn. Cao lớn, Khuôn mặt tuấn tú, có nét lạnh lùng nhưng cương nghị. Cả người tản ra một khí thế như băng khiếp người, quả nhiên thập phần phù hợp với cái danh hiệu “Minh vương”.

Hắc Mộc Dạ một cái chớp mắt cũng không có, nhìn chằm chằm Nguyệt Nga Nhi, lấy cái lạnh lẽo như băng nghiêm khắc uy hiếp nàng.

“Ngươi nếu thật sự cắn lưỡi tự sát, ta liền lập tức huyết tẩy Ma Kiếm Sơn Trang, nhân tiện phá hủy hết sản nghiệp của Giang Nam Đế Vương!

Nguyệt Nga Nhi kinh hãi nhìn hấn, hấn còn dám đe dọa nàng.

“Không..... Ta không tin ngươi thực sự có năng lực để làm chuyện đó!”

Nghĩa huynh của nàng cùng Nam Cung Mị không phải là người đơn giản, cho dù hấn có võ công tái thế như thế nào, cũng

không có khả năng một mình hấn đánh bại nghĩa huynh cùng toàn bộ Ma kiếm sơn trang nha!

“Nếu ngươi không sợ bọn họ bị hủy ở trong tay ta, thì ngươi cứ việc cắn lưỡi tự sát đi!” Hắc Mộc Dạ bề ngễ nhìn nàng, có

cho nàng cũng không dám lấy tính mạng Phương Thư Dương cùng Nam Cung Mị làm tiền đặt cược.

“Ta...” Nguyệt Nga Nhi cắn môi dưới, tâm loạn như ma.

Về mặt lạnh lẽo âm trầm của hắn, một chút không có nói đùa, nàng tin chắc nếu mình tự sát, hắn chắc chắn sẽ không thương tiếc đem cái lời nói ngọc ngà kia trở thành hiện thực.

Trời ơi! Nàng rốt cuộc đụng trúng một người đáng sợ như thế!!?

“Người có thể...có thể không đem mạng người ra đùa như thế?” Thanh âm của nàng run run , tiết lộ đáy lòng của nàng đã đầy sự bất an.

Chỉ vì một mình nàng, hắn lại không tiếc huyết tẩy Ma Kiếm Sơn Trang, còn muốn bị hủy đi hết tất cả gia trang của nàng, loại chuyện lãnh khốc vô tình như thế, hắn cũng có thể làm ư?

Khóe môi Hắc Mộc Dạ gợi lên, cười lạnh nói:

“Như thế nào có thể? Người hình như rất thích hỏi vấn đề này? Ta không phải sớm nói qua trên đời này chỉ có chuyện ta

không muốn làm, không có chuyện ta không thể làm!

khí thế của hắn lạnh lùng cuồng rầm rĩ, hoàn toàn làm Nga Nhi kinh hãi, nàng hoảng hốt cắn cắn môi, không biết nên làm cái

Gì bây giờ mới tốt. Có lẽ hiện tại nàng có khả năng làm , chính là tận lực kéo dài thời gian, nếu nghĩa huynh biết nàng trên

Đường đi bị cướp đầu, nhất định sẽ lập tức tới cứu nàng.

Hắc Mộc Dạ nhìn đã biết tâm tư của nàng, đôi mắt tối hiện lên một chút đắc ý: “Huyền Minh Thành có vị thế hiểm trở, ẩn mật

Trên núi, nếu không phải là người hiểu rõ đại hình, không thể tìm ra.”

Nghe hắn nói như vậy, Nguyệt Nga Nhi hoàn toàn rơi vào vực sâu của tuyệt vọng. Nếu sự thật đúng như hắn lời nói, như vậy nghĩa huynh chỉ sợ là thật không kịp cứu nàng.

“Nghĩa huynh người cho dù hành động mau lẹ di chẳng nữa, cũng tuyệt đối không thể trong nửa canh giờ đuổi tới, người

nên ngoan ngoãn chờ cùng ta bái đường đi!” Ánh mắt Hắc Mộc Dạ quét một vòng trên người nàng rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Tiếng cửa phòng cửa đóng lại, Nguyệt Nga Nhi không thể chống đỡ nổi, cả người nháy mắt như bị mất hết khí lực, bất lực

Ngã xuống.

Làm sao bây giờ? Hiện tại nàng nên làm cái gì mới tốt?

Nàng một chút cũng không muốn gả Hắc Mộc Dạ.Chẳng những không thể trốn, cũng không thể chờ nghĩa huynh tới cứu

nàng, thậm chí ngay cả tự sát cũng không được, nàng đã muốn hết đường xoay sở.

Chẳng lẽ... dù thế nào đi chăng nữa cũng phải gả cho kẻ lãnh huyết vô tình kia? không thể!!

Không! Nàng tuyệt đối không gả!!

Tân phòng!!!

Một đôi nến đỏ đang cháy lập lòe.

Nhìn cách bố trí hỉ phòng, Nguyệt Nga Nhi không có chút cảm giác hạnh phúc. Chỉ cảm thấy chính bản thân đang bị giam cầm

ở một nhà lao của sự tuyệt vọng, không thể trốn, cũng không có người có thể tới cứu nàng.

Vừa rồi, dù không muốn nhưng nàng đã cùng Hắc Mộc Dạ bái đường thành thân.

Cái kẻ nam nhân lãnh khốc đáng sợ kia tuy rằng không lấy đao kẻ cô nàng, nhưng lúc nàng không chịu cùng hắn bái thiên địa đã nhẹ giọng “nhắc nhở”

“Đừng quên lời ta, ngấm lại nghĩa huynh cùng Ma Kiếm sơn trang đi!”

Ngữ khí lãnh trầm, biểu hiện của hắn cũng không phải đùa, nếu nàng liều lĩnh phản kháng, dám hắn sẽ đưa đưa lời uy hiếp đó

thực hành ngay lập tức.

Hắn lãnh khốc làm nàng run sợ. Một mình nàng chết thì không sao, nhưng cái ơn của cố phụ, nghĩa huynh từ khi cố phụ qua

đời lại càng lo lắng cho nàng nhiều hơn, vậy làm sao đây? Hơn nữa những người trong Ma Kiếm sơn trang vô tội, nàng đâu

thể nào bởi vì chính mình một người mà làm liên lụy đến họ chứ?

Nàng đành phải cùng hắn bái đường thành thân, nghi thức vừa xong, nàng đã bị người săn sóc dâu đưa đến phòng này. Đối mặt với tương lai mờ mịt, không thể đoán trước, Nguyệt Nga Nhi trong lòng đầy sợ hãi, mà trong tình cảnh tứ cố vô thân

này, sự sợ hãi càng ngày càng tăng lên. Tuy rằng nàng rất muốn chạy trốn, nhưng bên ngoài có vài danh thủ hộ vệ, nàng lại

không biết chút võ công, căn bản có chạy cũng thể thoát khỏi bàn tay trời. Nhìn trên bàn, chúc hỉ cháy sáng, Nguyệt Nga Nhi

cảm thấy lòng của nàng dường như đang phải chịu liệt hỏa đó thiêu lạc, mỗi một khắc đều gian nan đau đớn. Nhưng, nếu có

thể lựa chọn, nàng thà rằng chịu đựng sự lo sợ bất an, cũng không hy vọng nhìn thấy Hắc Mộc Dạ.

Lúc nàng nhìn ánh nến chập chờn là lúc, phía sau đột nhiên vang lên tiếng mở cửa, nàng sợ đến độ thiếu chút nữa là cả

người nhảy dựng lên.

Nhìn lại, người đến quả nhiên chính là Hắc Mộc Dạ!

Hắn xuất hiện, lập tức gây cho Nguyệt Nga Nhi cảm giác áp bức mãnh liệt, rõ ràng là cửa phòng rộng mở, vì hắn lại tồn tại

mà có vẻ có chút hẹp dần. Nàng cuống quýt lùi lại, không nghĩ cùng hắn dựa vào thân cận quá. Nàng đã thối lui đến góc

phòng, nàng lại vẫn cảm thấy hắn chỉ cần duỗi tay ta là có thể chạm đến mình.

Hắc Mộc Dạ bước vào trong phòng, một chút cũng không ngoài ý muốn thấy Nguyệt Nga Nhi ngoan ngoãn ngồi ở bên

giường. Hắn đứng ở cửa phòng, đi nhanh về phía nàng.

“Ngươi đừng lại đây!” Nguyệt Nga Nhi khẩn trương la hét, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập phòng bị theo dõi hắn.

Hắc Mộc Dạ dùng cước bộ, điềm tĩnh nói: “VẬY NGƯỜI CHÍNH MÌNH LẠI ĐÂY!”

“Không!” Nguyệt Nga Nhi liếc mình lắc đầu.

Nàng thoát ra khỏi hắn còn không kịp, như thế nào lại chui đầu vô lưới tới gần hắn? “Ta đã cho ngươi sự lựa chọn!” Nếu nàng không đến, dĩ nhiên hắn phải qua!

Hắc Mộc Dạ lại lần nữa khai bộ pháp, chỉ chốc lát sau đã đứng sừng sững ở trước mặt của nàng. Nguyệt Nga Nhi âu lo cắn môi, cúi mặt xuống, toàn thân buộc chặt mà cứng ngắc. Nàng giống như con mồi bị dòn đến góc tường, rốt cuộc không đường trốn thoát.

Bọn họ hai người đứng gần như dán sát vào nhau, Nguyệt Nga Nhi cơ hồ có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Hắc Mộc Dạ, cảm giác không thể hô hấp bỗng nhiên càng lúc càng mạnh mẽ. Buộc chặt cảm xúc, Nguyệt Nga Nhi biết vẫn còn chống đỡ được, vì bản thân nàng chính là nghĩa muội của Phượng Thư Dương. Tuyệt đối không thể làm mất mặt danh tiếng của Dương ca.

Hắc Mộc Dạ nhìn bộ dạng kinh hoảng lại ra vẻ dửng dưng của nàng, con ngươi đen thâm trầm không thể thấu cảm xúc. Tay hắn nâng cằm của nàng, không cho nàng cúi đầu lảng tránh ánh mắt của hắn.

“Buông tay, đừng đụng ta!”

Nguyệt Nga Nhi đẩy tay hắn, lại làm cho hắn dễ dàng bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của mình. Hắc Mộc Dạ nhíu mày rậm, nhắc nhở :

“Muốn ta không chạm vào ngươi? không có khả năng! Đừng quên, chúng ta đã bái đường thành thân. Ngươi, hiện giờ là thê tử của ta!

Thê tử?

Hai chữ này giống như một cây tiên châm, hung hăng đâm thẳng vào ngực. Nàng kích động hét lên:”Không!trong lòng của ta, sớm đã là thê tử của Nam Cung Mị.

Con người Hắc Mộc Dạ nhíu lại, khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên hướng tới gần nàng gần đến mức như chạm vào chóp mũi nàng.

”Nhớ kỹ, ở trước mặt ta vĩnh viễn không nên nhắc tới tên của nam nhân khác, cho dù là nghĩa huynh Phượng Thư Dương cũng giống nhau!

Nguyệt Nga Nhi rất muốn phản kháng, nhưng khí thế hẳn quá mức sắc bén,đôi môi như cánh hoa hơi hơi rung động, muốn nói điều gì đó nhưng đến cả nửa từ cũng không thể thốt lên.

”Về phần Nam Cung Mị.....” Hắc Mộc Dạ lãnh đạm xuy một tiếng.”Người cùng hẳn không có bái đường, lại chưa từng đụng chạm da thịt, căn bản không tính là là vợ chồng!” [sax!!]

”Ai nói..... Ai nói ta cùng hẳn không có quan hệ xác thịt?”

”Người nói cái gì?!” Hắc Mộc Dạ sắc mặt đột nhiên biến, đáy mắt nhanh chóng ngưng tụ thành một cơn cuồng phong kinh người.

Nguyệt Nga Nhi bị vẻ mặt đáng sợ đó dọa, không biết từ đâu hiện đến một cỗ khí lực, nàng dùng sức đẩy hẳn ra, hốt hoảng chạy trốn tới một góc phòng khác. Nhìn sắc mặt hẳn hung ác nham hiểm lãnh trầm , nàng nhìn hẳn:”Ta cùng Nam Cung Mị đã từng có da thịt chi thân, ta đã là thê tử của hẳn!

”Câm miệng! Ta đã cảnh cáo người, không được trước mặt của ta nhắc tới tên của bất kì nam nhân nào!”

Lời của nàng hoàn toàn làm tức giận Hắc Mộc Dạ, trong cơn thịnh nộ, hẳn bỗng nhiên rút ra trường tiên. Nhìn hẳn tiên, Nguyệt Nga Nhi nhin không được đỡ một ngụm khí lạnh, trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng khi hẳn cướp kiếp cưới. Trong tay hẳn,hẳn tiên giống như một con độc xà âm ngoan, có thể một đường lấy đi bất kì tánh mạng của bất kì ai, bởi vậy ”Minh vương tiên” danh xưng mới được lan truyền.

Huyết sắc nhanh chóng dồn lên mặt Nguyệt Nga Nhi, nàng kinh hãi nhìn Hắc Mộc Dạ, trong mắt hẳn bây giờ chỉ thấy lửa hận làm cho ai nhìn cũng phải sợ hãi.

Hẳn...là muốn giết nàng?!